

Tonny Vorm

Postkort fra Californien

312 sider

Politikens Forlag En rigtig god bog om at blive søn i en sen alder. Fordi man er blevet far.

Hvabehar . . .

Traumatiske familieforhold med fjerne fædre, der aldrig stod skarpt i børnenes erindring er verden fyldt med.

Savnet ligeledes efter en far, der aldrig var der, og det at have en tryk favn at søge hen imod, når verden stod i flammer, noget trygt, noget velkendt.

Måske ikke fordi det lige netop var den far, men fordi det var en far.

Tonny Vorm har skrevet en erindringsbog om, hvordan hans egen far blev tydeligere og tydeligere for ham, efterhånden som behandlingsforløbet af hans egen søn, der var ramt af kræft, skred frem.

Det skete, da han blev bekendt med en gul, gammel, slidt kasse med gulnede fotos og postkort fra Californien og med oplysninger i, der så en dag kaldte på at blive gransket.

Og kaldet blev altså først hørt, da Tonny's egen søn stod foran at skulle blive meget, meget fjern og igennem forfærdelige ting for evt. at blive rask.

Bogen er fortalt i et enkelt og dagligdags sprog med flish-flashes mellem idag, hændelser i 2015 hvor sønnen Oscar er indlagt med feber og lave blodværdier, og hvor angsten for at miste noget dyrebart perspektiverer det, som Tonny for evigt har mistet, nemlig et ægte nærvær med sin far. Faderen tog til Californien i 1972, og det er det bedste sted, han har været, hedder det i bogen. Som er på lokaliteter omkring København, både Hvidovre, Søerne, Fælledparken, Nørre Alle, Tuborgvej, Bellahøj, Vanløse, Jagtvej, Tagensvej, Falkonér Alle, og så er der også afstikkere til Fasanvænget i Kokkedal og boligblokkene Egedalsvænge. Barcelona er også med og naturligvis Californien og af alle steder Santa Barbara, hvor The American Family blev kult i USA og herhjemme et par år efter 1972.

Det er super vurderet af Tonny Vorm, at han lader os komme rundt i verden, på pladser, gader og stræder. Symbolikken virker, den med at lade læsere rejse udvortes og dermed blive bekendt med forfatterens indvortes rejse for at indfange sit ophav og gøre ham til det menneske, han længtes efter.

Vi er sågar også på Grønland, hvor farmand har arbejdet. Hos læseren sænker der sig under læsningen en ro, selv om der sker temmelig meget i bogen. En sjælelig ro fordi Tonny Vorm har set de muligheder, der er, for at blive forliget med fortiden og finde den harmoni og den dybde, som ikke eksisterede dengang. En indirekte opfordring måske til andre om at gribe de muligheder, vi bliver påtvunget eller serveret til at opsøge fortiden for at forstå nutiden.

